

איך נפרדים מאמא?

שבוע ויום מאז שאת אינך, ואני עדיין לא מצליחה לעכל את מה שקרה פה, ואין לי מילים לתאר את העצב והכאב שמציף אותי.

לפני רגע היית כאן, שואלת על הנכדים, מזכירה לי שמחר את אמורה לצאת לטיול ההוא, מספרת על הספר האחרון שקראת או מתכון חדש שמצאת, וכעת נדמה שהדברים לא יהיו כפי שהיו.

היה לנו זמן שיחה קבוע בכל יום, 8:20 בדרך לעבודה, לשמוע ולהשמיע. וכעת, מה?

יותר לא יהיה מי שיאמר לי שהכל יהיה בסדר, מי שישאל מה התוכניות של שחר, איך שקד מסתדרת ומתי התחרות הבאה של עומר.

כשאני חושבת על זה, מהלך חיך לימד אותי שמכל דבר ניתן לקום ולצמוח, ומותר לימד אותי שברגע אחד העולם כפי שהכרתי יכול להתהפך על פיו. ומתוך הכאב העצום הזה, כל שאני חושבת עליו הוא כמה אהבת לחיות, לטייל, ללמוד, לבשל, לאפות, לעשות מה שאת אוהבת ורוצה. ואני רואה בזה את המורשת שלך אלינו – אנחנו חייבים להמשיך הלאה ולמצות כל רגע.

יומיים לפני ליל הסדר, ואני עומדת להכין את הקניידלך, החרוסת והכבד הקצוץ לפי המתכונים שלך. זה בטוח לא יהיה אותו הטעם, אך גם זו הדרך בה את ממשיכה לחיות בתוכנו.

אמא, תודה על כל שהייתה לי הזכות להיות הבת שלך,

עדי

